

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Pfv.VI.20.092/2015/6.szám

A Kúria a dr. Virágh Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Virágh Attila ügyvéd által képviselt I.r. és II.r. felpereseknek a személyesen eljáró I.r., a dr. Szinessy Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Szinessy Péter ügyvéd által képviselt II.r., a dr. Marinics Roland ügyvéd, ügygondnok által képviselt III.r., Dr. Sári Zoltán ügyvéd által képviselt IV.r., a személyesen eljáró V.r. és az ügyvezető által képviselt VI.r. alperesek ellen szerződés létre nem jöttének a megállapítása iránt a Törvényszék előtt 38.P.22.998/2009. szám alatt megindított és a Ítélet tábla 7.Pf.20.025/2014/4. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperesek által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felpereseket egyetemlegesen, hogy 15 napon belül fizessenek meg a III.r. alperes ügygondnokának 25.000 (huszonötezer) forint ügygondnoki díjat.

A le nem rótt 1.530.000 (egymillió-ötszázharmincezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélettel szemben további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A K. 59/4 helyrajzi szám alatti ingatlan néhai P. S. tulajdonában állt, aki megbízta az V.r. alperest az azon található lakóház kulcsrakész befejezéséhez szükséges munkálatok elvégzésével. Az V.r. alperes, a III.r. alperes és egy további társuk közreműködésével - aki meghamisított okirattal P. S.-nek adta ki magát - ügyvéd előtt 1999. január 6-án adásvételi szerződést kötöttek, amely szerint az V.r. alperes 1/2, a III. és IV.r.

alperesek pedig 1/4-1/4 részben megvásárolták a perbeli ingatlant. 1999. január 14-én a IV.r. alperes megvásárolta a III.r. alperes 1/4 tulajdoni hányadát, majd 1999. január 20-án magához váltotta az V.r. alperes 1/2 tulajdoni illetőségét is. A földhivatal a tulajdonjog változásokat az 1999. március 10-én kelt határozataival jegyezte be az ingatlan-nyilvántartásba, a határozatokat pedig a szerződő felek jogi képviselője, az okiratszerkesztő ügyvéd részére kézbesítette.

A bűncselekmény miatt a III. és V.r. alpereseket, valamint az abban részt vett társukat a bíróság csalás, közokirat hamisítás, valamint az V.r. alperest ezen túlmenően sikkasztás büntettének elkövetése miatt jogerősen elítélte. A nyomozást az IV.r. alperessel szemben megszüntették, mert nem volt megállapítható, hogy tudott volna a tettesek által elkövetett csalásról.

Néhai P. S. kirendelt ügygondnoka 2001. július 25-én pert indított a III.- V.r. alperesek és más, az ingatlan-nyilvántartásba akkor bejegyzett személyek ellen és kérte az adásvételi szerződések érvénytelenségének a megállapítását. A PKKB 25.P.87.450/2002/25. szám alatti ítéletével a keresetnek helyt adva elrendelte az eredeti állapot helyreállítását, de a másodfokon eljáró Fővárosi Bíróság a 44.Pf.29.108/2003/6. számú 2004. április 22-én kelt végzéssel a pert megszüntette, figyelemmel a per megindításakor már elhunyt néhai P. S. jogképességének hiányára. Néhai P. S.-t - aki bűncselekmény áldozata lett - a 2004. március 27-én meghozott határozattal holtta nyilvánították, jogutódai a felperesek.

A IV.r. alperes az ingatlanon jelentős beruházásokat végzett, majd 2006. április 20-án eladta azt 50.000.000 forintért a VI.r. alperes ingatlanforgalmazó cégnek, akinek a tulajdonjogát bejegyezték az ingatlan-nyilvántartásba. A VI.r. alperes a vételárat a IV.r. alperes eladó rendelkezése alapján az eladó - ingatlanon jelzálogjoggal rendelkező - hitelezőjének fizette ki. A VI.r. alperes 2007. augusztus 22-én eladta az ingatlant az I.r. alperesnek, aki a vételárból 19.000.000 forintot önerőből, további 32.000.000 forintot pedig a II.r. alperestől felvett hitelből fedezett. A VI.r. alperes 2007. szeptember 6-án hozzájárult a vevő tulajdonjoga bejegyzéséhez, a II.r. alperes javára pedig az ingatlanra jelzálogjogot, annak biztosítására pedig elidegenítési és terhelési tilalmat jegyezték be az ingatlan-nyilvántartásba.

A felperesek keresetükben kérték annak a megállapítását, hogy az 1999. január 6-ai szerződés nem jött létre és ennek következtében a további szerződések is érvénytelenek. Kérték az eredeti állapot helyreállítását és az alperesek kötelezését annak tűrésére, hogy néhai P. S. visszajegyzett tulajdonjogára tekintettel a

tulajdonjogukat öröklés jogcímen jegyezzék be az ingatlan-nyilvántartásba, a II.r. alperes javára szóló jogosultságot pedig töröljék. Másodlagosan az I., III., IV. és V.r. alpereseket 15.300.000 forint kártérítés, harmadlagosan pedig a IV.r. alperest - jogalap nélküli gazdagodás címén - ugyanilyen összeg megfizetésére kérték kötelezni.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték, a másodlagos és a harmadlagos kereset tekintetében érintett alperesek pedig a követelés elévülésére is hivatkoztak. A IV.r. alperes a keresetnek helyt adó ítélet esetére viszontkeresetet terjesztett elő ráépítéssel való tulajdonszerzésére vagy a beruházásai értékének megtérítésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet és a IV.r. alperes viszontkeresetét elutasította.

A felperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezését pedig - annak helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A jogerős ítélet indokolásában a másodfokú bíróság kifejtette, hogy a kereset a felperesek tulajdonjoga bejegyzésére irányult. Ez a kérelem csak akkor teljesíthető, ha a jelenleg bejegyzett tulajdonos, az I.r. alperes tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásból törölhető. Az elsőfokú bíróság helyes megállapításának megfelelően a felpereseket az ingatlan-nyilvántartásba korábban bejegyzett néhai P. S. örököseként az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (Inyvtv.) 62. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti keresetindítási jog megillette.

A peradatok szerint 1999. január 6-án nem jött létre szerződés a felperesek jogelődjé és a III.- V.r. alperesek között, a III.- V.r. alperesek így jogcím hiányában az ingatlan tulajdonjogát nem szerezték meg. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság a fél vitatása és a büntetőeljárásban meghozott ítélet alapján azt is, hogy nem került bizonyításra az a tény, amely szerint a IV.r. alperes tudott volna az okirat hamisításáról és a csalásról. Az okirati bizonyítékkal szemben nem volt megállapítható az sem, hogy a IV.r. alperes ne fizetett volna az ingatlan tulajdonjoga megszerzéséért. Nem volt megállapítható tehát ezáltal az sem, hogy az általa kötött szerződés a jó erkölcsbe ütközött volna. Nem került mindez bizonyításra a IV.r. és a VI.r., valamint a VI.r. és az I.r. alperesek között létrejött szerződések esetében sem. A VI.r. alperes szerződéskötése a IV.r. alperes tartozásainak a rendezését szolgálta, a vételárat a VI.r. alperes gazdasági társaság a IV.r. alperes hitelezőjének fizette ki. A vételár

megfizetését az I.r. alperes is igazolta a VI.r. alperessel kötött szerződése alapján, így a további szerződések érvénytelensége a felperesek által előadottak alapján nem volt megállapítható. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján helyesen járt el akkor, amikor a keresetet az Inyvtv. 62. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti törlési keresetnek is minősítette és vizsgálta, hogy fennállnak-e a törlés törvényben előírt feltételei.

A jogalkotó a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 115. §-ának (1) bekezdésében foglaltakkal szemben az ingatlan-nyilvántartás közhitelességének alapelvét részesíti előnyben, mert a korábban törölt jog alapját képező jogügylet esetleges érvénytelenségétől függetlenül - elsősorban forgalom biztonsági szempontokból - a törlési per megindítását határidőhöz köti, így bizonyos feltételek teljesítése esetén lehetővé teszi a tulajdonjog megszerzését olyan esetben is, ha az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonos nem tulajdonostól szerzett.

Az Inyvtv. 63. §-ának (2) bekezdése alapján az I.r. alperessel szemben - ha jóhiszemű volt - törlési keresetet az érvénytelen bejegyzéstől számított 3 év alatt lehet indítani. E határidő eltelté után indított perben jóhiszemű további jogszerző jogainak törlését az ingatlan-nyilvántartás közhitelessége már kizárja. (3/2010. (XII.6.) PK vélemény 2., 4. pont.)

Az I.r. alperes tulajdonszerzésének időpontjában az ingatlanra bejegyzett tulajdonos a VI.r. alperes volt. Nem merült fel olyan adat, hogy az I.r. alperes tudott volna a felperesek érvénytelenségre alapított igényéről, vagy más olyan körülményről, amely kétségesse tette volna a VI.r. alperes tulajdonjoga fennállását. Az ellenérték fejében szerző I.r. alperes tehát alappal bízhatott az ingatlan-nyilvántartásban, ezért jóhiszemű jogszerzése fennállt. A törlési kereset tehát az I.r. alperessel szemben csak az Inyvtv. 63. § (2) bekezdésében megszabott határidőn belül volt megindítható, de ez a határidő az érvénytelen bejegyzéstől - 1999. március 10-től - kezdődően, a kereset benyújtásának időpontjáig - 2009. május 26-ig - már eltelt, ezért a törlési kereset nem volt megalapozott.

A felperesek tulajdoni igénye nem évült el, csak az már nem volt érvényesíthető, mert az ingatlan-nyilvántartás közhitelessége folytán a tulajdonhoz való jog sem érvényesíthető korlátlanul.

A másodfokú bíróság egyetértett a másodlagos és harmadlagos kereseti követelés körében is az elsőfokú bíróság által kifejtett indokokkal, amelyek szerint 1999. március 10. napjától kezdődően, amikor a szerződés alapján a tulajdonjog változás ingatlan-nyilvántartási bejegyzése megtörtént és a felperesek kötelmi jellegű követelései megnyíltak, az elévülési idő már eltelt. Az

elévülés nyugvására, vagy megszakítására a felperesek nem is hivatkoztak, így az nem volt figyelembe vehető.

A jogerős ítélettel szemben a felperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérték, hogy a Kúria annak hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és adjon helyt a keresetüknek.

A felülvizsgálati kérelem indokolása szerint a felperesek nem törlési, hanem tulajdonjog megállapítása iránti pert indítottak. Nem volt ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett joguk, így a törlési per megindítására sem rendelkeztek jogosultsággal, a törlési per szabályai tehát nem voltak irányadóak az esetükben.

Előadták, hogy a IV.r. alperes eljárása, jogszerzése rosszhiszemű volt, amit alátámasztott az a tény is, hogy látta a jogelődjük és az V.r. alperes között létrejött megbízási szerződést, továbbá a III.r. és V.r. alperesek előadása szerint vételárat az ingatlanért nem fizetett. A IV.r. alperes a rosszhiszeműen szerzett ingatlan elvesztésétől félve ruházta át azt a VI.r. alperesre, aki továbbadta azt az I.r. alperesnek, a IV.r. alperes lányának, ami szintén a rosszhiszeműségükre utal.

A szerződések - a Ptk. 6:95.§-a és 6:96. §-a alapján - nyilvánvalóan jogszabályba és a jóerkölcsbe ütköztek és semmisek, így az I.r. alperes nem szerzett tulajdonjogot az ingatlanon és azt fedezetül sem ajánlhatta fel a II.r. alperesnek. Az ingatlan tehát néhai P. S. tulajdonában maradt és annak tulajdonjogát tőle öröklés útján a felperesek szerezték meg, akik kérhették tulajdonjoguk bejegyzését az ingatlan-nyilvántartásba. (Ptk. 7:87.§, 5:37.§) Előadták, hogy a továbbra is kérik a III.- V.r. alperesek megfelelő marasztalását a másodlagos és harmadlagos keresetük alapján, mert önmagában abból eredően, hogy a hagyatéki eljárásban nem adták át a felpereseknek az ingatlan tulajdonjogát a káruk bekövetkezett.

A III.r. alperes ügygondnoka a felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását és ügygondnoki díja megállapítását. A többi alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A jogerős ítélet az ügy elbírálásához szükséges mértékben feltárt és helyesen megállapított tényállásból helytálló jogi következtetéseket vont le, azokkal a Kúria is egyetértett, a jogerős ítélet nem jogszabálysértő.

A felperesek keresetükben az 1999. január 6-án kötött szerződés létre nem jötté és ebből eredően az eredeti állapot helyreállítása

folytán, jogelődjük fennmaradt tulajdonjogára tekintettel kérték - öröklés jogcímén - tulajdonjuk bejegyzését az ingatlan-nyilvántartásba. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 1. §-a és 50. §-ának (1) bekezdése szerint az ügyben nem a Ptk. hanem a régi Ptk. rendelkezései az irányadók, ezért a felperesek felülvizsgálati kérelmében előadott jogszabályi hivatkozások tévesek.

A régi Ptk.-n alapuló érvénytelenségi kereset és az Inyvtv. 62. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti törlési kereset két eltérő jogi eszköz, de azok egymással összefüggenek és így alkalmazásuk is együttes. Helyesen járt el tehát az első- és másodfokú bíróság akkor, amikor az érvénytelenségi keresetet egyben törlési keresetnek is tekintette, egyébként az eleve nem lett volna teljesíthető.

A kereset - ahogy azt az eljáró bíróságok helyesen megállapították - a VI. r. és az I.r. alperesek további megszerzésére tekintettel akkor megalapozott, ha az ingatlanra vonatkozóan a nem létező szerződés megkötését követően megkötött valamennyi adásvételi szerződés érvénytelen, vagy akkor, ha az első érvénytelen bejegyzés folytán azóta bejegyzett I.r. alperes tulajdonjoga törölhető.

Önmagában azért, mert a III.- V.r. alperesek nem létező szerződés alapján jutottak az ingatlanhoz, az ezt követően az ingatlanra megkötött adásvételi szerződések még nem feltétlenül érvénytelenek. Nem érvénytelen az adásvételi szerződés azért, mert az eladó a szerződés megkötésekor nem tulajdonosa az eladott dolognak - kérdéses persze, hogy a vevő így tud-e azon tulajdont szerezni - és nem ütközik a jóerkölcsbe a szerződés csak azért, mert a jogelődök tulajdonszerzése jóerkölcsbe ütköző volt, ha a későbbi vevő jóhiszeműen járt el és nem tudott a jogelődje rosszhiszemű tevékenységéről. A jogerős ítélet mindezek alapján helyesen állapította meg, hogy az ingatlan tulajdonjogának átruházására létrejött további szerződések, azaz a IV.r. és a VI.r., továbbá VI.r. és az I.r. alperesek között létrejött szerződések érvénytelensége a felperesek által előadottak alapján nem volt megállapítható. Az általuk kifejtett érvekkel a Kúria is egyetértett, azokat megismételni szükségtelen.

A törvényalkotó - ahogyan azt a másodfokú bíróság is kifejtette - a forgalom biztonsága és egyéb szempontok érvényesülése érdekében az ingatlan-nyilvántartás közhitelességét védi. Ennek megfelelően a régi Ptk. 117. §-a (1) bekezdésében foglaltakat - amely szerint átruházással, ha törvény kivételt nem tesz, csak a dolog tulajdonosától lehet a tulajdonjogot megszerezni - több esetben áttöri, jogszabályi rendelkezések többször is kivételt tesznek a nemo plus iuris elve alól. A korlátozás áttörése nem csak maga a

régi Ptk. 118. §-ának (1), (2) bekezdése, vagy a 119. §-a alapján, hanem az Inyvtv. rendelkezései alapján is megtörténik. Az Inyvtv. akkor hatályos 5. §-ának (3) és (4) bekezdésében foglaltaknak megfelelően az ingatlan-nyilvántartásban bízva, jóhiszeműen, ellenérték fejében szerző és az ingatlan-nyilvántartásba már bejegyzett féllel szemben tulajdoni igény már csak törlési per keretein belül érvényesíthető. Amennyiben ez nem így lenne, akkor egy ingatlan adásvétele során a jóhiszemű vevő a legnagyobb körültekintése ellenére sem tudhatná, hogy nem kerül elő a későbbiekben valaki, aki vele szemben az általa megvásárolt ingatlanra tulajdoni igénnyel lép fel. Ez értelemszerűen tarthatatlan helyzetet eredményezne, ellehetetlenítené az ingatlanforgalmat, ezért - a jogerős ítéletnek megfelelően - a felperesek tulajdoni igénye folytán a bejegyzett I.r. alperes tulajdonjoga, ha az általa kötött szerződés nem volt érvénytelen, csak akkor törölhető, ha a törlési per feltételei fennállnak. Utal a Kúria itt arra, hogy ez probléma és ez a fajta szabályozás nem új keletű, hiszen már 1928-ban, Magyarország Magánjogi Törvénykönyvének törvényjavaslata és a Telekkönyvi Rendelet is ilyen megoldást tartalmazott.

Saját jogon, miután ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett joggal nem rendelkeztek, a felperesek értelemszerűen nem érvényesíthettek volna törlési igényt. Ebben az esetben a továbbiakat már nem kellett volna vizsgálni, a már leírtak alapján, a VI.r. és az I.r. alperesek szerződésének érvényessége folytán a keresetet el kellett volna utasítani. Előadásukkal szemben azonban az örökhagyó jogutódaiként fellépve a felperesek jogosultak voltak a törlési per megindítására, hiszen ilyen formán nem a saját, hanem a jogelődjük jogát érvényesítették. A bejegyzett jogosult halála értelemszerűen nem járhat azzal a jogkövetkezménnyel, hogy ezt követően a jogosulatlanul elvont tulajdonjoga visszaszerzésére igényt már senki nem érvényesíthet és így az ingatlant a jogosulatlan jogszerzők, mint például a perbeli esetben a III.r. és V.r. alperesek megtarthatják. Az eljáró bíróságok tehát éppen a másik jogvédelmi eszköz igénybevételének a lehetőségét nyitották meg ezzel a felperesek részére, nem az érdekeikkel ellentétes megállapítást tettek.

A közvetlen jogszerző III.r.- V.r. alperesekkel szemben a törlési per megindítása az Inyvtv. 63. §-ának (1) bekezdése szerint határidő nélküli, mert a régi Ptk. rendelkezései alapján a nem létező szerződés folytán a bejegyzés érvénytelenségére, illetve az alapjául szolgáló szerződés érvénytelenségére határidő nélkül lehet hivatkozni.

A VI.r. és az I.r. alperesek azonban már az érvénytelen bejegyzés folytán további jogszerzőnek minősülnek, így jóhiszeműségük esetén az ingatlan-nyilvántartásból csak akkor törölhetőek, ha a törlési

pert az arra jogosultak a három éves jogvesztő határidőn belül velük szemben megindították (Inytv. 63. § (2) bekezdés). Rosszhiszeműségük esetén viszont a törlési per velük szemben is határidő nélkül indítható.

A három éves jogvesztő határidőt a felperesek az érvénytelen bejegyzéstől, azaz 1999. március 10-től nem vitathatóan elmulasztották, ezért a keresetük teljesítésére akkor lett volna lehetőség, ha bizonyítani tudják, hogy a VI.r. és az I.r. alperesek nem voltak jóhiszeműek. A IV.r. alperes rosszhiszeműsége nem bizonyított, hiszen a nyomozást vele szemben megszüntették és a büntető ügyben meghozott jogerős ítélet szerint nem tudott a III.r. és az V.r. alperesek, valamint társuk tettéről. Önmagában a IV.r. alperes rosszhiszeműségének a bizonyítása sem eredményezte volna azonban a kereset teljesíthetőségét, mert nem csak ő, hanem a VI.r., majd az I.r. alperesek lettek a jogszerzők és a perben az ő rosszhiszeműségüket is bizonyítani kellett volna a kereset megalapozottságához.

Nem kizárt, hogy a IV.r. alperes a kétes sorsú ingatlan elvesztésétől félve ruházta át annak tulajdonjogát a VI.r. alperesre. A VI.r. alperes azonban egy a IV.r. alperestől a peradatok szerint teljesen független ingatlanforgalmazó cég, amely nem is vitatottan az ingatlan-nyilvántartásban bízva és ellenérték fejében szerzett tulajdonjogot. Az ingatlant ekkor sem perfeljegyzés, sem egyéb korlátozás nem terhelte és nem merült fel adat arra nézve, hogy a VI.r. alperes tudott, vagy tudnia kellett volna az ingatlant érintő jogvitáról. A vételárat a VI.r. alperes ezen túlmenően nem vitatottan közvetlenül a IV.r. alperes hitelezőjének fizette ki.

Az I.r. alperes ezt követően szintén az ingatlan-nyilvántartásban bízva, jóhiszeműen és ellenérték fejében szerzett tulajdonjogot. A vételárat az eladó VI.r. alperes részére ki kellett fizetnie, ez az okiratok meg nem döntött tartalma szerint meg is történt, ráadásul ehhez a II.r. alperestől vett fel magas összegű kölcsönt. Hiába igazolták volna tehát a felperesek a IV.r. alperes rosszhiszeműségét, az a fajta összejátszás, amelyre az igényüket alapozták, a IV.r. alperes és az I.r. és VI.r. alperesek között, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt megállapítható.

Helyesen értékelte és bírálta el tehát az első- és másodfokon eljáró bíróság törlési perként is a felperes keresetét, mert a tulajdonjog megállapítása iránti igényük így egyúttal az I.r. alperes bejegyzett jogának a törlésére is irányult, azaz törlési keresetnek is minősült. A kifejtettek alapján viszont csak akkor lett volna alapos a keresetük, ha valamennyi szerződés érvénytelen, vagy három éven belül pert indítanak, vagy pedig ha bizonyítani tudják a VI.r és az I.r. alperesek rosszhiszeműségét.

Nem volt kérdéses, hogy a felpereseknek káruk keletkezett az ingatlan tulajdonjoga elvesztéséből eredően, ennek ellenkezőjére sem az első, sem a másodfokon eljáró bíróság nem hivatkozott. A felperesek másodlagos és harmadlagos kereseti követelése azonban a jogerős ítélet által helyesen kifejtetteknek megfelelően elévült és ezért kerültek ezek a kereseti kérelmek elutasításra. A jogerős ítéletben írtak megcáfolása érdekében ezért a felpereseknek arra kellett volna hivatkozniuk, hogy miért nem évültek el ezek a követelések, vagy arra, hogy az elévülési idő megszakadt, vagy nyugodott. Erre már a másodfokú bíróság is felhívta ítélete indokolásában a figyelmet, de ilyen indokokra a felperesek a felülvizsgálati kérelmükben sem hivatkoztak. Mindezekhez a felek hivatkozása nélkül ezért a Kúria sem tud továbbiakat hozzáfűzni, mint amit az első- és másodfokon eljáró bíróságok ítéletük helyes indokolásában már rögzítettek.

A Kúria a kifejtettek alapján - a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül meghozott határozatával - a jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. §-ának (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban is irányadó Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felpereseket a III.r. alperes ügygondnoki képviselőjét ellátó ügyvéd ügygondnoki díjának a megfizetésére. A 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján a felperesek személyes költségmentessége folytán a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Budapest, 2016. január 19.

Dr. Kollár Márta s.k. a tanács elnöke, dr. Puskás Péter s.k.
előadó bíró, Tamáné dr. Nagy Erzsébet s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Sz.Sz.

bíróági ügyintéző